

Elmakes Wandel Challenge

Nieuwsbrief 3 28 januari 2021

Beste allemaal,

Alweer een nieuwsbrief, noodzakelijk want jullie lopen zo veel en snel dat wij het anders met onze achtergrondinformatie niet bij kunnen benen. Wij vragen jullie wel om je eigen in acht te willen nemen. Ons bereiken namelijk berichten dat er enkele lichte blessures op zijn getreden en dat kan en mag natuurlijk niet de bedoeling zijn van onze gezamenlijke Walking Challenge.

Vandaag de eerste dag dat de weergoden roet in het eten hebben gegooid. Neem dan gewoon een dag rust, heel belangrijk, of kies het juiste moment tussen twee buien door om wat stappen te zetten. In deze nieuwsbrief vinden jullie weer de actuele stand. Daarnaast informatie over de plaatsen welke wij gepasseerd zijn.

Omdat wij allen zo veel en snel lopen verwachten wij dinsdag al in Maastricht aan te komen en hebben wij besloten om woensdag een vrije dag in te plannen. Op donderdag gaan wij dan van start op het Grenslandpad welk ons naar Sluis in Zeeland voert.

Het blijkt dat niet iedereen begrepen heeft dat deze Walking Challenge Nieuwsbrief exclusief is voor de lopers van de rode, gele, groene en paarse groep.

Vandaag ontvangt iedereen de reguliere Elmakeskrant waarin wij alle leden op de hoogte hebben gebracht van onze vorderingen.

Nieuwe wandelaars worden in de gelegenheid gesteld om zich in Maastricht bij ons te voegen.

Willem, Cyntha, Marco en Elselien

Actuele afstanden:

Groep 1, de rode groep **375 km**

Groep 2, de gele groep **386 km**

Groep 3, de groene groep **418 km**

Groep 4, de paarse groep **434 km**

Wat gaan we hard, volgens de kaart hebben we weer heel wat interessante punten gepasseerd.

Vorden – Zelhem

Kasteel Vorden is een belangrijke plek voor het Pieterpad. In 1983 is het pad hier officieel geopend. Op een steenworp vanaf het kasteel kruist het Pieterpad een andere LAW, het Trekvogelpad. Vanaf deze kruising begint de routebeschrijving van deel 2 naar het zuiden.

Je loopt na de brug over de Vordense Beek door de lange zichtlaan van het kasteel naar het zuiden. Aan het begin al stap je even in de voetsporen van de bedenkers van het pad, Toos Goorhuis-Tjalsma en Bertje Jens. Afdrukken van hun wandelschoenen zijn in brons gegoten op de grond. Velen gingen je voor.

Het is nog steeds de omgeving van de acht kastelen rond Vorden. Door afwisselend landelijk gebied bereik je buurtschap Linde gevolgd door Landgoed en Huis 't Zelle; dan weer een buurtschap, Varsse. Hier voorbij begint het uitgestrekte bos van Landgoed 't Zand. Eenmaal uit het bos loop je door jong boerenland. Dan via een erf waar de Pieterpad-wandelaar overheen mag volgt een fraai pad door oud boerenland. Zelhem is dichtbij.

Zelhem – Braamt

Zelhem is een echte plattelandsplaats, alles wat je nodig hebt is er. Voorbij de fabriek waar melk wordt verwerkt, loop je door een omgeving die sterk is gericht op melkveehouderij. Dit is het boerenland van deze tijd met weilanden, gespreid liggende boerderijen en zeeën van mais tot buurtschap IJzevoorde naast Landgoed Slangenburg. Het pad loopt langs de gracht van het imposante kasteel en dan door een verrassende smalle laan met bochten en hoog opgaande dikke eikenbomen. Aan de rand van het landgoed leidt de route naar de onderdoorgang van de snelweg A18. Na de oversteek van het buurtspoor daalt het pad af naar het dal van de Oude IJssel. Dit is een oude bedding van de Rijn. De rivier zelf kruis je bij een sluis-met-stuw complex, naast een waterzuivering. Over voornamelijk verharde plattelandswegen loop je naar Braamt aan de voet van de heuvels van Montferland.

Braamt - Millingen aan de Rijn

Vanuit Braamt begint het pad eerst licht te stijgen en eenmaal in het bos ga je behoorlijk omhoog tegen de flanken van de heuvels van het Bergherbos. Dit landschap is opgestuwd door enorme gletsjers in de ijstijden. Een flinke wandeling, stijgend en dalend door gevarieerd bos; mooie paden, soms oude smokkelwegen. Op de Hulzenberg kun je het bos en de wijde omgeving bekijken vanaf een uitzichttoren. Na de snelweg A12 loop je vrijwel ongemerkt in Duitsland naar Hoch Elten op de rand van de stuwwal. Het uitzicht over het Rijndal is bij helder weer schitterend. Het rivierdal heet hier de Gelderse Poort. Nu eerst een pittige afdaling naar de dalbodem. Bij Spijk loop je op de dijk naast de rivier met klassieke vergezichten. Door Tolkamer, voormalige riviertol en douanedorp, voert het pad langs activiteiten, die horen bij een rivier; een scheepswerf, een vluchthaven, een zandwinplas – nu recreatiegebied - naast een steenfabriek en kleiputten met 'nieuwe natuur'. Halverwege een stille dijk is de opstapplaats van het veer naar Millingen. Je steekt over naar Nederland beneden de grote rivieren.

Millingen aan de Rijn – Groesbeek

Vanaf Millingen loop je 'Nederland-beneden-de-Grote-Rivieren' in. De rivier vormt hier een scherpe grens tussen verschillende landstreken en verschillende culturen. De eerste kilometers lopen door uiterwaarden van de Rijn. In vroeger tijden kon de rivier bij hoog water vrij stromen. De dijken waren nog zwak en de bewoners wierpen vluchtheuvels op, terpen. De oudere boerderijen staan op terpen, met de stallen er bij. Langs de Rijn trokken de buurstaten ook de landsgrenzen. Het Pieterpad loopt pal langs deze grens. Op de kaarten in de gids zijn de grenspalen ingetekend. Bij Zyfflich ga je de grens over, Duitsland in. Sinds 1993 is de grens opengesteld voor personen en goederenverkeer. Er wonen nu dan ook veel Nederlanders. Vanouds zijn er al veel grensoverschrijdende familieverbanden.

Aan de zuidkant van het Rijndal bereik je de voet van de stuwwal, weer in Nederland. De klim tegen de Duivelsberg op is best steil. In de Romeinse tijd, 2000 jaar geleden waren er op deze heuvels wachtposten. Vanaf bovenaf kon je, net als nu, het hele Rijndal overzien en bewaken.

De heuvels van Nijmegen en Groesbeek zijn gevormd in een ijstijd, 150.000 jaar geleden. Door mooie bossen, langs akkers en weiden en over heuvelkammen met vergezichten bereik je Groesbeek. Je passeert plekken, gedenkplaatsen van de Slag om Arnhem aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, 1944, 1945.

Groesbeek - Gennep

Door het bos van de Wolfsberg verlaat je Groesbeek. Waar het Pieterpad het bos verlaat kijk je uit over vlakke akkers. Hier zijn in WO II veel zweefvliegtuigen, 'gliders' met geallieerde militairen geland. Een model ervan staat iets van de route af. Tussen de akkers door bereik je het schitterende Zevendal. Het is er heerlijk wandelen. Dan klimt het pad weer heuvels op, door het afwisselende bos van de Sint Jansberg naar de Sint Maartenshoeve; daar heb je een geweldig uitzicht. Hierna daalt het pad langs een ravijn en een paar vijvers naar de voet van de heuvels; dit is al provincie Limburg. Voor je ligt de riviervlakte van een voormalig stroomdal van de Rijn, nu de Niers. Voorbij Milsbeek steek je de Niers over, vlakbij de plek waar deze in de Maas uitstroomt. Tussen Niers en Maas bereik je het aardige centrum van Gennep via de achterdeur.

Gennep – Vierlingsbeek

Het Pieterpad volgt vanaf Gennep de dijk van de Niers. Dan gaat het verder in zuidelijke richting door voormalige heidevelden en stuifduinen, zoals de Gennepse Heide. Dit voormalige NAVO-terrein is nu 'teruggegeven' aan de natuur. Dit hele gebied is voor recreatie bestemd met een grote camping en een bungalowpark. Na de oversteek van de snelweg A72 naar Duitsland volgt een boeiend landschap vol afwisseling met het bijzondere natuurreserveaat Het Quin, prachtige heidevennen. Bij Afferden steek je de Maas over en ben je in een verre uithoek van provincie Noord-Brabant. Uniek is het landschap van de Maasheggen. De heggen, ook vlechtheggen, zijn geplant voor de tijd dat prikkeldraad, einde 19e eeuw, werd toegepast. Nu is het gebied tot Vierlingsbeek een kostbaar landschappelijk monument. Vooral in het voorjaar, wanneer meidoorn bloeit, weiden vol bloemen staan en overal vogels te horen zijn, doe je hier blijvende herinneringen op.

Vierlingsbeek - Swolgen

Tot Grubbenvorst blijft het Pieterpad ten westen van de Maas. De rivier vormde het landschap. Na Vierlingsbeek volgt de route de Molenbeek, een voormalige Maasbedding.

Na buurtschap Holthees ligt de provinciegrens met Limburg bij Smakt. Dit is een bekend pelgrimsoord rond de Sint Jozefkapel. Het pad loopt dan naast de noord-zuidspoorlijn en buigt af naar de natuur van de Boschhuizerbergen met een grote populatie jeneverbessen. Dit reserveaat grenst aan Landgoed Geysteren met een

watermolen en de Sint Willibrordus kapel. Dan volgt het pad weer een oude Maasbedding naar Wanssum, een 'havenplaats' met containeroverslag aan de Maas.

Hierna rijgen dorpen zich aaneen van Meerlo langs de Grote Molenbeek naar Tienray. Door het bos bereik je Swolgen, waar vooral rust heerst.

* IJmuiden zaterdag 23 jan 2021

Challenge Pieterpad

Na het ontwaken werd al snel bekend gemaakt door het weerbericht op de radio, dat het een redelijke dag zou worden met veel zon. Ok, we gaan wandelen maar dan een wat langere wandeling.

Hier en daar kans op een buitje daar moeten wij tegen kunnen! Eerst even de nodige werkzaamheden in huis uitvoeren, daarna de boodschappen voor het weekend in huis halen en vervolgens de regenspullen pakken, de wandelschoenen aan, en hop, de lanen in de paden op, richting Parnassia.

Toch nog maar eerst de lunch thuis genoten en om daarna te vertrekken. Met de auto langs het industrieterrein (wat toch al een saai stuk is om te wandelen) de auto aan het eind van de Ampèrestraat neergezet. Daar waar het "Bunkerpad" uitkomt op de Ampèrestraat is een splinternieuw fiets, - wandelpad het z.g.

"Kamperfoeliepad" aangelegd welke uitkomt op de Heerenduinweg vlak naast het parkeerterrein IJmuiderslag (waar in de winter de strandhuisjes staan). Richting la Miranda en vlak hiervoor zagen we enorme hoeveelheid afgezaagde bomen aan de kant liggen. Rechts een hek welke afgesloten was en met stalen rijplaten belegd??? aangekomen bij la Miranda en vervolgens daar naar beneden dan direct linksaf een zandpad in links en recht veel bomen die in het water staan.

Het lijkt wel op een mangrove een heel bijzonder gezicht!

Een kwartiertje verder komen we uiteindelijk uit op het weidse strand (Paal 58) en lopend naar de zeereep genieten we van de kite-surfers, het is mooi weer en een weinig wind. Toch lopen er veel mensen op het strand maar door het ruime strand valt het niet op, hier is de corona-afstand onderling minimaal 40 á 50 meter.

We lopen door via de grens van de gemeente Velsen naar de gemeente Bloemendaal en gaan daarna het strand verlaten en lopen de duinen in via Strandslag Zeeweg even voor Paal 59 Hakkend en puffend door het mulle zand. Ik vraag mij af of mijn step lengte nog steeds 70 cm is?

Via het Strandvonderpad en door de Hubertusvallei naar de Zeeweg. Langs het Cremermeer, en tot onze verbazing veel grote shovels en ander zwaar materieel waarmee de bovenlaag van het duin wordt ontgonnen.

(Thuis later opgezocht wat hier de bedoeling van is: "Citaat van Natuurmonumenten:

Het probleem: Amerikaanse vogelkers, grasruigte en weinig wind

Waarom we hier machines inzetten voor natuurbeheer? Omdat de Amerikaanse vogelkers nog steeds niet weg is. En omdat er grote stukken zijn met hoog ruig gras waar nauwelijks nog iets anders kan groeien. De grazers houden ook niet van dat gras.

De natuur heeft zwaar te lijden door een te veel aan stikstof, veroorzaakt door landbouw, industrie en verkeer. Stikstof is een voedingsstof voor planten. Maar te veel stikstof zorgt voor onbalans in het voedselaanbod. Sommige plantensoorten gaan hard groeien, zoals de Amerikaanse vogelkers, waardoor ze andere soorten verdringen. Voor sommige soorten is te veel stikstof giftig. Als we niks doen, verdwijnen er plantensoorten, en daarmee ook de dieren die daarbij horen.”)

Over hele grote oppervlakten van honderden vierkante meters heeft er een kaalslag plaats gevonden.

Nu was ik van mening dat er een tankbaan vanuit de 2e wereldoorlog door Hitler direct achter het eerste duin is neergelegd met betonplaten. Deze weg kwamen wij niet tegen waardoor wij nog een eind oostwaarts moesten lopen tot het knooppunt “de Doorbraak” ± 2½ km.

Hier direct linksaf richting Parnassia via de Waterleidingweg en al gauw kwamen wij de grazende wisenten tegen.

Dat aanschouwen van die dieren blijft altijd een prachtige ervaring en een heel speciaal gevoel welke ik niet kan definiëren. Wandelend door naar Knooppunt 66 rechtsaf de Elzenweg op lang de Oude Schoen, de Ogenkuil, Poppy's Kop en via een kleinstukje de Sleuvenweg door de Strandslag

Kattendel. Een gekrakeel in de lucht waar komt dit vandaan, en jawel, boven ons een zwerm ganzen op doorreis naar warmere oorden.

Vervolgens op het strand zijn inmiddels een kleine 2½ uur onderweg en we zien de zon onder gaan. Aanmerkelijk stiller op het strand en de wind is helemaal gaan liggen waardoor de kite-surfers ook verdwenen zijn. De zon gaat onder en hier genieten wij ook even van om de paar seconden een ander beeld prachtig.

Het wordt het langzamerhand ook donker en de trappen bij IJmuiderslag zijn zeer

zwaar om naar boven te komen, maar treetje voor treetje uiteindelijk bovenaan. Nu nog alleen het bunker pad af en we zijn thuis, zei het nog een klein stukje in het donker met de auto. Uiteindelijk 4 uurtjes gelopen over 13 km uit en thuis.

* **Wat nou, challenge!**

Het is donderdag 28 januari, het regent pijpenstelen en ik heb net twee kilometer buiten gelopen. Niet voor de Pieterpad-challenge, maar om de hond uit te laten, die het niks kan schelen dat ze nat en vies wordt. Ik ga deze kilometers natuurlijk wel doorgeven. Ze zouden dubbel moeten tellen, met zulk hondenweer.

Wat nou "challenge", denk ik onderweg. Het is het Pieterpad. Naar de Sint-Pietersberg, en uiteindelijk, als je volhoudt, naar de Sint Pieter kathedraal in Rome. Op weg naar Sint Pieter dus, de apostel die van Jezus de naam Petrus kreeg. "Op deze rots (=petrus) zal ik mijn kerk bouwen". Het is dus gewoon een "pelgrimage"!

Het positieve van tochten in de regen is dat ze veel beter in je geheugen blijven hangen. Meestal met een randje trots. Dat heb ik toch maar mooi even geflikt, ondanks het slechte weer. Probeer maar eens terug te denken aan je wandelingen. Je zal het merken.

Zelf denk ik terug aan een dag, ergens in Frankrijk, toen ik onderweg was naar Santiago de Compostella, een pelgrimage naar de heilige Jacobus. Het was zondag in Linas en de dag begon al regenachtig, maar het werd nog veel erger! Vandaag wil ik nog naar St. Sulpice de Favières. Ik zet er dus flink de pas in. Langs dorpjes over boerenweggetjes. Het regent voortdurend en koud water druipt van mijn hoedje mijn kraag in.

Het laatste stukje gaat door het bos. Mijn routebeschrijving geeft een waarschuwing: Fietsers kunnen beter afstappen en de volgende twee kilometer gaan lopen. Nou, ook lopers moeten hier flink uitkijken. Eerst zand en modder, dan steil omlaag over een hol pad met grote glibberige keien. Door het vele regenwater lijkt het meer een beekbedding. Maar met hulp van de nordicwalking-poles als bergstok kom ik veilig beneden. Maar dan ben ik ook meteen in St. Sulpice de Favières.

Even later stond ik bij een oude gotische kerk. De deur stond open en ik stapte binnen. Voorin de kerk zong een flink koor gregoriaanse liederen. Geen concert, denk ik, maar een repetitie met flink wat publiek op de voorste rijen. Met een druipspoor van regenwater achter me ging ik op de laatste bank zitten. Gewoon even genieten van deze verrassing en even uit de regen. Uit een zijdeur, waarachter een keukentje te zien was, kwam een vrouw naar mij toelopen. O jee, mijn natte kleren op het glanzende eikenhout? Nee, ze kwam mij een handdoek brengen, voor mijn natte gezicht en haren. Zonder aanmerkingen op het water op de vloer

Als ik drie kwartier later, een beetje opgedroogd, de handdoek bij haar terug breng, de ergste modderplekken naar binnen gevouwen, fluistert ze me toe: "als je een slaapplek zoekt, ga dan naar de zusters. Die straat in, je ziet het vanzelf." Goed idee. Even later sta ik voor het Couvent van de Domanicaines de

Bethanie. Geen bel. Met enige aarzeling duw ik tegen de deur. Die is niet op slot. In de hal tref ik meteen een van de nonnen, die blij tegen me zegt: "ah, un pèlerin, we verwachtten u al!". Verwachten? Maar ik heb niet gereserveerd of zo. "Nee, maar wij verwachten altijd een pelgrim! Ik zal u een slaapkamer wijzen en de badkamer. Hier kunt u handdoeken en wat u verder nodig heeft pakken, en om acht uur gaat de bel. Dan verwachten wij u aan tafel."

Ik eet samen met een groepje Fransen, een schilderclub, die wel gereserveerd hebben en wel betalen. Pompoensoep, gehaktballetjes met tomaat en gehaktballetjes met paddestoelen, rode wijn, brood. Praten en eten. Dus een beetje moeizaam, want mijn frans, nou ja.... Als ze horen dat ik ben komen lopen krijg ik van alle kanten extra lekkers toegeschoven. Wel leuk om even zo verwend te worden. Extra gehaktbal, extra glaasje wijn. Om half-negen begint de kok te mopperen. Hij wil naar huis. Gauw het dessert, maar wel eerst een "chois de fromage". Volgens mijn tafelgenoten zal de Gouda, die ook op het plateau ligt wel speciaal voor mij zijn! En dan nog appeltaart. Maar wie dan nog koffie wil moet dat zelf zetten in de zitkamer. Ik niet. Genoeg voor vandaag.

Zo zie je, een dag die met regen begint, best zonnig kan eindigen

Hans van de Pieterman

Wij wensen jullie allemaal veel succes en vergeet niet om de tussenstanden op tijd door te geven aan de aanvoerders.

Heb je nog vragen, bel gerust met Elmakes 023-5391714

Op naar de Sint Pietersberg!!

